

From: johanow@online.no

Subject: Kritikk

Date: Fri, 29 May 2015 13:31:54 +0200

To: marianne@arteriet.no; kontakt@kristiansandkunsthall.no

Hei begge to

Her er kritikken jeg skrev av utstillingen, Fvn. ville ikke publisere ettersom utstillingen er ferdig. Tenkte kunstnerne kunne ha interesse av å se hva jeg skrev, siden de jo vet jeg var der.

bruk det som dere vil, men krediter meg, ikke Fvn.

jo

Arrivals

Kristiansand Kunsthall 20.05- 29.0515

Utfordrende prosjektutstilling

I forbindelse med Strandryddedagen 9. mai tok Kristiansand Kunsthall sammen med Cultiva Express initiativet til et kunstprosjekt som skulle sette fokus på søppel i en større sammenheng. Prosjektgruppen "Kunstinstitusjon" som består av de Kristiansandbaserte kunstnerne Naysa Andrade, Ylve Thon, Nina Hove, Jorann Abusland, Nina Björkandal og Karen Pettersen, fikk oppdraget.

Utstillingen "Arrivals" er et resultat av en pågående prosessen som handler om å skille ut deler av den enorme mengden søppel som finnes for å få oss som betraktere til å reflektere over vår egen rolle. Det er altså mer enn en from oppfordring til å plukke opp søppelet vårt. Det er en utfordring til å se på sin egen plass i verden.

I det første rommet i Kunsthallen sitter to av kunstnerne ved et bord. Ved siden av bordet ligger en sammenfiltret haug med luntetråd, restene etter sprengning. Møysommelig tas bitene fra hverandre, før de legges ut på gulvet. Trådenes krumming gjør at det dannes mønstre som stadig gjentas. Luntetrådene organiseres i en presis firkant. Orden og system tvinger frem en refleksjon og gir det kaotiske søppelet en slags verdighet.

Lenger inn er det mange baller av ulik størrelse og fasong lagt utover. Noen steder er det laget små oppstillinger av søppel som minner om skulpturer. De inviterer til å betrakte søppelet som estetiske objekter. I et glassmonter er det en liten glasskål som inneholder små biter av plast. Ved siden er det en tekst som forteller at dette er innholdet som er funnet i magen til en måke, i forbindelse med et forskningsprosjekt. Det danner en tankevekkende inngang til rommet i midten. Her er gulvet dekket av plastbiter, de muntre fargene minner om leker. Dette gir en tvetydighet mellom assosiasjonene til glade barn som leker og til det mer dystre ødeleggelser og sluttresultatet hvor ødeleggende plastavfall som driver omkring og skader livet i havet.

I videorommet er det en video som heter "1,5 millioner ballonger", projisert gjennom bunnen av en plastkasse. Det viser en storby hvor det slippes ut en enorm mengde ballonger. Det som vel var ment som uttrykk for en feiring blir i denne sammenhengen et grotesk uttrykk for overfladisk og korttenkt produksjon av søppel.

Det innerste rommet er fullt av søppel som ikke er sortert, alle mulige ting ligger i en lang haug bortover gulvet. I motsetning til de andre rommene som handler om å gi søppelet en

form og mening er det her det kaotiske utgangspunktet som vises. Ved at betrakteren har blitt konfrontert med bruken og behandlingen av søppelet i de andre rommene, blir virkningen sterk. Søppelet oppfattes som et bilde på et overveldene destruktivt kaos. Det er på en måte dette bilde man har på netthinnen når man bare lukker øynene for en overveldende problemstilling som hele vårt forhold til klima, overforbruk, ikke bærekraftig landbruk osv. Den uartikulerte haugen av søppel blir en kaotisk masse som "ingen" har ansvar for.

Denne gjennomarbeidede utstillingen klarer å formidle den enorme utfordringen vi står ovenfor, og er en etisk utfordring som det er vanskelig ikke å ta inn over seg. Det som gjør at den virker så sterkt er at den overlater til betrakteren å formulere sin egen utfordring. Det skiller den fra de mange velmenende og politisk korrekte, lett nedlatende oppfordringer om å sjerpe seg. En imponerende og viktig utstilling.

...